

WW

Ні слова. Ні півслова. Тихомовчки.
Німуючи й не маючи часу.
За всі свої годовані годочки
Стоїть хлопча і дує на свічу.

І я мовчу. Дарована сорочка
Замокла по коліна у росу.
У ніч святу розп'яті голосочки
Я тихосумно Богові несучу.

В нікчемну ніч. В ніщо веселотихе...
І чи прийдеш до мене ти, чи ні —
Я все лихе забуду і століхе,
Щоб лиш любов вернулася мені.

Різдво 1996

WW

Байда хліба із медом столітнім —
На моїм великоднім столі...
Що я скажу в цей день перелітній,
Коли слово всміхнулось мені?
Буду пити легенями вітер,
Що ледь-ледь колихає думки.
Зв'яжу в небі веселку зі світла.
Й знову стану, як пісня, дзвінкий.
Й, може, там, де пісніжники крають
Чисте плесо з найтонших чуттів,
Прилетять три веселики з краю,
У якому я долю зустрів.

12.03.2010

WWW

Над небуттям з самого краю
Мій дух невтолений летить —
Це мить, яку сам Бог розкраяв,
Врубавши шаблею блакить.
Ряхтять копита. В Бабілоні
Рихтують вежу до небес:
Агей, хто там в ясній короні
Ховає п'яти в ах і лес?..
По темній крові дріботить Лариса,
Вкосичена вкраїнським знаменом.
Співають вої, скормлені зі списа:
Несуть край сонця золоте руно.

2-3. 09. 2003

WWW

Сіль дарую — хліб і сіль —
Срібло й золото душевне.
Йдуть слова мої із піль
Хлібодарних, чорноземних.
Добродійність із глибин
Світить сонцем у народі.
Йде Батурин в Чигирин —
Хто добродій з них, хто злодій?
Солідарності — катма.
Все до цятки змізерніло.
Кину поглядом навмань...
Та дарма. Сам Бог дріма.
Чорно-чорно. Біло-біло.

14.03.2010

Львів

WWW

Замурована Полтва проспектом Свободи,
В Боже вухо шепоче тихий стогін води...
Б'ється в мури похмурі, між камінь колобродить,
Виривається з пащі століть і годин.
Затамований подих підземного русла
Чують леви і люди крізь ночі і дні.
Кров джерельна потоку задихнулась, загусла.
Зорі в небі не знають — риби плачуть чи ні.
Полтво, Полтво — Полтаво неслави,
Закували навіки. Зацькують і Дніпро...
Б'є годинник на ратуші. Козака обезглавлять.
Витре кат із Підкови ще не висохлу кров.

27.02.2010

ЖЕБРАК І ЛЬВІВ

Бруківку поглядом вилизує від крові
Сузір'я гончих в чорнім небі псів.
Щось Полтва жебонить у золотій діброві,
Й в оправі місяця похмуро пурпуровій
Сидять біля вогню жебрак і Львів.
Як бамкне дзвін на ратуші, й година
Така настане, що уже пора,
Він митиме слізьми не кров від нікотину,
А цю гнучку, як в лані, приміську долину —
Й крізь слъози цілуватиме зорю на лоні трав.

6.12.2008

Львів

ДИМ ВІТЧИЗНИ

Дим Вітчизни гіркіший найгіркіших євшанів —
Чорно-білого болю тремка павутина...
Дим Вітчизни солодший кадінь фіміаму.
Дим Вітчизни — це пекло і рай України.

Це брати мої й сестри. Це саджанці слова
для едему божественних й божих мелодій.
Це Вода і Вогонь. Це Йордан і Покрова.
Це мій сад і розсада для людей і народів.

Дим Вітчизни — це все, що збулось і не збулось,
що щеміло невміло і скімлило, як цуцик.
Дим Вітчизни — це квіти загублених вулиць
і розтращених вилиць золочений ключик.

Це таке, що навічно. Й безвічне місяцями.
Це таке, що летить й остається на місці,
Це таке, що болить й не болить місяцями.
Це, як плями на сонці і вила — на місяць.

Це неволя на волі — в степу за лиманом,
за туманом туман і Великдень у квітні.
Це дуби тисячлітні від Кубані до Сяну.
Це ворота веселки. Це — очі столітні.

Дим Вітчизни — це те, що ти любиш, бо любиш,
бо ти вибрав з небес, ще душею, цей острів.
Дим Вітчизни — це безмір, це небо, це губи.
Це — загублений час і віднайдений простір.

4.12.2001

WWW

Не повториш Європи, яка відплива
усе далі і далі від своєї подоби.
Ще видніються в горлі забуті слова,
а вже зраджений Атлас й скривавлений Глобус.

І не тло, і не тіло — тримайся небес! —
Випливає голубка із ока пророка...
Буде море поетів, океан поетес —
та не буде Європи, не буде Європи.

В колообігу часу білий бик зареве,
ластівками розкрає вени юних мелодій.
Злинуть тисячі лодій у небо живе.
Вп'ється кров'ю святою неназваний злодій.

У часах, в позачасі, у далеких світах
Я пливу за тобою, Волоока Європо...
Ти щаслива, бо Тиха, я високий, бо Птах.
Щироспівна душа твоя звуглена в попіл.

За маленькою рисою раси богів,
Що в земному раю білий світ звоювали,
Я відкраюю частку Тобі дорогій —
Мого щирого серця зухвалі удари.

1 липня 2001 року

ЛІТО

У бузині когут відкукурікав —
Подер горлянку бідолаха...
Пірнув у м'яту кіт з розмаху —
Базікає в кущах кусіка.
Забивсь в ліщину коник сплячий —
Відсюркотів своє з учора...
Приймилась щепка. Скрипка плаче.
Дурна з дурним дурне говоре.
Вродила яблуня нівроку.
Заклекотів у лузі бузьок.
Повіяв вітер із потоку.
Заплутавсь промінь між галузок.
Післяобідня днина хоче
У прохолоді подрімати...
Старезній пісні гляне в очі
Садок вишневий коло хати.

15.06.09 р. Осівці

НЕПЕРЕБУТНЄ

Старанно Старина виводить нам Узори —
Малює ризи Божі на стіні.
Відчервонів Схід Сонця. Відпрозорів
Сріблястий іній. Пальці світляні
Кладе на захід сонця Мати
Вечірньої найпершої Зорі.
Затихне все. І стане коло Хати
В дозорі Місяць. Й ступить на поріг
Хтось опівнічний і пропустить душі
Погратися із вишнями в саду.
Й щось вічне у глибинах розворушить,
Коли я в трави піснею впаду.

29.01.2006

ГАЇВКА

Кров у крові згортається.
Ребра дерев сумні.
Кається-посміхається
Щось у мені по мені.

Вечір заходить в пісню.
Стелиться в полі туман.
Сіється дощик навскісний.
В пісні нікого нема.

Вчора розтали сніги
В сивих полях ойкумени.
Сунуться вниз береги.
Горнеться слово до мене.

Перезнайомлю усіх.
Станемо за весною.
Вихлюпнем — хто що зберіг —
Піснею голосною.

Вчують дерева в саду
Нашу веселу гаївку —
Склонить барвінок на зруб
Вірну голівку.

Там, де на липу впаде
Зайчик воскресний,
Нам розпогодиться день —
Віршник і вершник.

1991, 2006, 24 квітня 2008 року

WWW

На покуть Бог життя постелить —
Засіє житом на добро...
Соломи й сіна тихий шелест
Запахне горами й Дніпром.

Чарунки меду вже закриті.
Чарунки світла — для усіх.
Метуть сніги на білім світі.
Сім'я готова до утіх.

Бренить щедротами і кличе
До святвечірньої куті...
Благословляють давній звичай
Із неба янголи й святі.

Й кутя, настояна на міті,
Летить до стелі — в небеса!
І білий сніг на білім світі
Колядку студить на вустах.

Вересень — жовтень 2003 року

ПЕРЕДЗИМ'Я

Запахло спареним на зиму листям.
В дірчастих спорах плодяться губчасті.
Душа моя не звикла ще до щастя.
Печальні барви осені — сумні й пречисті.
Виловлюю думки і настрої найтонші,
Й чуття, заспраглі золотого плину...
Й пливуть в повітрі срібні волоконця
В густі кружляння запашного диму.
Не заздрить мені Бог, бо ж і живу я в Бозі,
Й вдихаю раз у раз всі тайни Його Духа.
Прихилю гілку зламану до вуха —
Й гукне мені бугай, що причаївсь у верболозі.

18.10.2008

Осівці

ПОЙМА

В зашляву день пірнув піймати
За чорну косу темну ніч...
Ой пойма, пойма, рідна мати,
За батьком Лугом — вірна Січ.

В потьму́ пітьма́ із пітьми носить
Залеглі в грудях схлипи зір.
Ще крок і — крик. І все. І досить.
Біжить в пустелю дикий звір.

15 – 17. 05. 2010

Осівці